

12 ינואר 2010

שלום לכולם,

שנת 2010 כבר כאן ויהודית מבקשת כי אסכם שנה. הניסיון להסתכל מעבר לשבוע שמסוכם מדי שבוע, ומעבר לחודש אל תקופת זמן ארוכה יותר, שנה, מאפשר הסתכלות רחבה יותר מעין ניסיון להגביה עוף מעבר ליומיום ולשבוע אל פרספקטיבה ארוכה יותר.

אני רוצה להתייחס לכך מכמה זוויות: הזווית האישית (ציון של כמעט שנה בתפקיד), הגעה ליעדים, והסתכלות תהליכית, על האופן בו דברים מתהווים.

בתחילת הדרך המושג יישוב עבורי, ולהערכתי לגבי רובנו, היה אמורפי, לא ברור, ולא היה ברור מיהו אותו יישוב. אפשר היה לדבר במונחים משפטיים של אגודה, שכונה, הרחבה אך המושג יישוב היה חסר תוכן משמעותי שיש בו מאפיינים ייחודיים לכפר מנחם היישוב. נדמה לי כי היום כבר מובן לכולנו כי מדובר ביישות מוניציפאלית אחת שיש בה סל שירותים משותף, שיש בה תתי קהילות עם אמירה ברורה לגביי האופן בו היו רוצים לראות את מקום מגוריהם לא רק כמקום מגורים אלא כקהילה. יישוב לאו דווקא הופך לקהילה. ניתן לחיות ביישוב ולא לה יות קהילה. כפר מנחם כיישוב בוחר שוב ושוב להיות קהילה דרך חגיגות משותפות ויכוחים עזים אך מעל לכל רצון של רבים מהתושבים להיות מעורבים בו.

הנהגת היישוב בידי הועד הובילה לתהליכים רבים משמעותיים במהלך שנה אחת בה היישוב מתקיים עם הנהגה נבחרת: הקמת צוותים וועדות בהם מעורבים תושבים רבים, הקמת מערך ניהולי מוסדר לאגודה, ניהול תהליכי קבלת החלטות ולקייחת אחריות על השירותים המוניציפליים השונים.

אחד מהמאפיינים המשמעותיים ביותר ביישוב המביאים למתח מובנה בכל תהליך בו, הוא הקמתו של יישוב כשבתוכו מתקיים קיבוץ כיישות נוספת, נפרדת. לעיתים תוהים חלק מהתושבים על הצורך בקיומם של מוסדות קיבוציים ומה משמעותו של הקיבוץ כיום. אומר בקצרה כי הקיבוץ מתנהל כקהילה בעלת סדר יום משלה בנושאים חברתיים, כלכליים ומאפיינת אותה ערבות הדדית ומערך החלטות הנוגעות לרבים במישורי חייו של הפרט.

בניית היישוב כאשר בתוכו מתקיים קיבוץ מאפשר מחד להשתמש בתשתיות השונות: הפיזיות, הארגוניות וניסיון החיים הקהילתיים של הקיבוץ וכביכול "לקצר תהליכים", ומאידך אותן תשתיות לא מאפשרות הקמה בראשיתית של היישוב בו כולם באים מאותו מקום התחלת. השונות המובנית הזו מחייבת הליכה על חבל דק בין ההנאה וההכרה ביתרונות של שימוש בתשתיות הקיימות (יש לנו איפה להפעיל גנים, מקומות התכנסות, ציוד תרבות רב, ספריה ועוד....), לבין יצירת תשתיות חדשות בצורה משותפת. הועד ער למורכבות זו ומבנה את הדרך בה השימוש בתשתיות קיבוציות ייעשה באופן מושכל והוגן.

ללא ספק כל אחד מביא איתו את תפיסותיו ניסיון חייו והתנסויותיו מקיבוץ, מחיים בקהילה ואת שאיפותיו. נשכיל לעשות אם נתבונן במציאות באופן שמכבד את המקום של כל אחד מחלקי האוכלוסייה, עם ניסיון "להיכנס לנעליה" ולו ולרגע, להכיר את זווית הראיה שלה כדי שכשנחזור לנקודת ההסתכלות שלנו נזכור איך זה נראה ומרגיש גם בעיניי האחר. אנו בונים כאן עכשיו תשתית יישובית חדשה והדרך בה נבנה אותה עכשיו תלווה את כפר מנחם היישוב לאורך השנים ובאו נמשיך לעשות זאת עם איכפתיות, מעורבות כבוד הדדי ומתן מקום לאחר.

בברכה,

חמוטל דויטשמן

מזכירת היישוב

מקום החינוך ביישוב

ב – 29.11.2009 התקיימה אספת ישוב, טעונה, שעסקה בענייני חינוך. בוטא חוסר אמון, כלפי דרך קבלת ההחלטות בענייני מערכת החינוך. כמו כן הסתייגו תושבים מהצורך לקחת אחריות על מערכת החינוך וחששו מן הגרעונות הצפויים. בינתיים, הוקם צוות, שלקח על עצמו להוביל את הדיון "החינוך לאן?" יחד עם אנשי מנהלת החינוך. בעקבות השיחה התנהלו דיונים בפורום האינטרנט וכן שיחת תושבים בלתי פורמלית.

שוחחתי עם תושבים מהישוב, אנשי המנהלת וועד הישוב. הוסכם על כולם, כי ההחלטות הקשורות להעברת החינוך ל"אגודת מתישבי" לא התקבלו בצורה תקינה. כדיון מקדים, לדיון "החינוך לאן?" שאלתי 6 מתושבי הישוב מה המקום של החינוך ביישוב.

אני מביאה את דברי התושבים:

סופי ארבר

שמי סופי ארבר, נשואה למרסלו, אמא של לידור - בצבא, ענבר - כתיב י"א, ינאי - כתיב ט' ולידך - כתיב ז'. אני חברת כפר מנחם משנת 1991 ומשנה זו, עוסקת בחינוך בקיבוץ. את לימודי ההוראה סיימתי במכללת "אחוה" במסלול מורות- גננות. הייתי גננת ומטפלת בכל הגילים בכפר מנחם והדרכתי במוזיאון השפלה. למדתי קורס לרכזות חינוך ויועצות בסמינר הקבוצים, ריכזתי את הגיל הרך בקיבוץ שנתיים ולאחר מכן עברתי לנהל את הגן לגילאי 4-6 שנים ברבדים. אני חברה במנהלת החינוך, כאיש מקצוע.

ועכשיו לשאלה על מקום החינוך ביישוב:

בסיפור "הענק וגנו", ברגע בו נעלמו הילדים מן הגן, שרר בגנו של הענק חורף תמידי. לכן חשוב לשמור, שהילדים לא ייעלמו מהגן הקיבוצי שלנו. כיום, גבעת הילדים נמצאת בט בורו של הישוב ושם מקומה, מוקפת ומוגנת וקרובה

לאקולוגיה האנושית, רק יוצאים מהגן ורואים את כולם. הגיל הרך הוא יחידה אחת וחשוב לשמור, שהגנים הבוגרים לא יופרדו ממנה ויועברו לגלות, אי שם ליד בית הספר החדש, באזור המוזיאון. עצם הפרדתם והעברתם משנה את התפישה החינוכית, הרואה חשיבות רבה לשלב ההתפתחותי, בו הם נמצאים ומאפשרת להם לסיים אותם בשלמותו, תוך תחושת גדילה וכוח, כגדולים של המערכת. קרבתם לבית הספר, תרחיק אותם מארגז החול ותקרבו אותם, מהר מדי, להוראה פרונטלית. זה היה באשר למיקום ועכשיו לתוכן: חשוב לי, שהחינוך יישאר חינוך קיבוצי. כלומר: מגיל 3 חודשים, עד גיל 18 שנה, תחת קורת גג אחת מבחינת התפישה והניהול, דבר שיאפשר רצף של הבניית הזהות והערכים והשרשת החינוך לכל גיל במידה ובדרך המתאימה לו (הבניה ספירלית). חשוב לי, שיראו את הילדה שלם, מעבר לשה"כ חלקיו (ראיה הוליסטית). חשוב לי, שהתכנים

יתבססו על וינבעו מהאקולוגיה של המקום ומהאקולוגיה האנושית – למידה, שנעשית דרך החושים ומפגש ישיר עם העולם ולא דרך מחשב, או תמונה. חשובים לי הרבה דברים, אבל בעיקר, שהחינוך יישאר חלק מרכזי של הקהילה וימשיך להיות צבוע בצבעיה, על גווניה, אבל בעיקר בגווני האדום – ירוק: שיתוף, שוויון, אחווה, אחריות ועבודה, שמירה על הסביבה ואורח חיים המתבסס על איכות ולא על כמות.

צפיר (צפי) צור

אנחנו תושבי ההרחבה מאז הקיץ האחרון, אך נמצאים במערכת החברתית והחינוכית של כפר מנחם, כבר 4 שנים, בהן גרנו בכפר הרי"ף. במקצועי, אני מדען ומרצה בתחום הביוכימיה באוניברסיטת תל אביב. נשוי לטל, מנהלת מחלקת חינוך במוזיאון מגדל דוד, ואב ליסמין (בת 11) ורותם (בן 7.5).

לדעתי, מקום החינוך בישוב, צריך להישאר כמו שהוא – מרכזי! אני חושב, שהתנועה הקיבוצית הצטיינה עשרות שנים בחינוך ייחודי ואני מעוניין לתרום לכך שזה ישמר. אחת הסיבות המרכזיות לכך שאנו כאן, היא איכות ותכני החינוך הפורמאלי והבלתי-פורמאלי. מבחינת עלויות – לא שמנו לב, שהעלויות שונות באופן מהותי מחינוך בלתי-פורמאלי עירוני (גנים וצהרונים) אשר אותו צרכנו לפני הגעתנו לאזור. גם אם ישנו הבדל קטן, הרי שהתמורה על כך היא מעל ומעבר. יש לי אמון במערכת החינוך המקומית. אני חושב, שהחינוך היום חזר לדרך המלך, אחרי שהיה לו קושי - לפני כשנה – שנה וחצי, קושי שנבע מהגידול המהיר וחילופי צוות. הייתי שותף לביקורת ולדרישה להחזיר את המצב לקדמותו, ואני שמח שכך נהיה. אני מתנגד בכל תוקף למסור את החינוך לגורם חיצוני, משום שיש סתירה מוחלטת בין חינוך קיבוצי

לגורם חיצוני. אין לי ספק, שגורם חיצוני יהפוך את החינוך שלנו לחינוך עירוני לכל דבר וברור שהוא גם יעלה יותר, כי הוא צריך להרוויח, אלא אם כן הגורם החיצוני הוא נעמ"ת, או ויצ"ו או משהו בסגנון, ואני מתחלחל כשאני חושב על אופי החינוך ברשת כזאת. רותם היה בגיל 2-3 שנים בגן נעמ"ת בקריית המדע ברחובות. הגן המסוים הזה נחשב כאחד הטובים ברשת והומלץ לנו מאוד ע"י אנשים שהחינוך חשוב להם. כאשר רותם עבר משם לגן רימון הרגשנו כאילו עברנו מהחושך אל האור. אני סבור, שרוב מי שמדבר על גורם חיצוני שיפעיל את המערכת, פשוט לא מבין את ייחודו של החינוך הקיבוצי. לא מדובר פה רק על הסביבה הכפרית והטבע, אשר יישארו בכל מקרה גם אם נאפשר לויצ"ו להתנחל פה. מדובר בחזון חינוכי, שהתגבש במשך עשרות שנים ומתבטא בהקניית ערכים וכישורים אישיים וחברתיים, כחלק אינטגרלי מהפעילות ואופי התקשורת בין הצוות והילדים. לעיתים מזדמן לי להגיע ל"גבע" (או בעבר לגן) באמצע היום, ובכל הזדמנות כזאת אני נהנה לראות את הפעילות, שמתבטאת בעצמאות רבה של הילדים, ובמעורבות מאד שקטה, אך סמכותית, של הצוות. מעבר לכך, שאין תועלת חינוכית או כספית בהוצאת החינוך מידינו אל גורם חיצוני, אני סבור, שאין זכות מוסרית לאנשים חדשים המצטרפים למקום קיים, לדרוש לשנות באופן ישיר או עקיף (בעקבות שינוי המפעיל) את אופי החינוך המתנהל פה בהצלחה עשרות רבות של שנים. זה בדיוק כמו, שאם אני אחליט לעבור לגור דווקא במאה שערים, אז לא תהיה לי זכות לדרוש חינוך חילוני בשכונה במקום חינוך חרדי, ובדיוק כמו שלחרדים אשר עוברים לגור בשכונה חילונית אין זכות לדרוש הנהגת תפילת בוקר בבית הספר הממלכתי החילוני בשכונה, או אף להחליפו בבית ספר חרדי (כפי שקורה כיום בקריית יובל בירושלים).

תום רוזנטל

בפורום זה או אחר , צריך להיחשב כ- trouble maker . הקיבוץ צריך להבין את ההבדל בינו ובין ההרחבה . הקיבוץ כבר מגובש. אנחנו עדיין לומדים להכיר אחד את השני, עוד אין לנו חזון , כמו שיש ל קיבוץ והגיבוש בהרחבה עדיין בהתהוות ואז נורא קשה לאנשים להתגבש עם הקיבוץ. אני מאמינה, שעם הרבה סבלנות, יגיע הגיבוש ונהפוך ליחידה אחת.

מרקוס שנהב

נשוי לענבל . אב לארבעה ילדים במערכת החינוך. עליתי ארצה מברזיל והגעתי ל קיבוץ ב-1992 . היום חבר קיבוץ ועובד כאח ב"מיון" בקפלן.

החינוך צריך להיות במקום מרכזי בישוב . חינוך לכל ילדי הישוב, זו מטרת העל של כולנו. כלומר, זה לא עניין רק של ההורים . אם אנחנו רוצים לחיות בישוב עם ערכים ולחיות חיי קהילה , חייבים להיות שותפים ולקחת אחריות על חינוך ילדינו.

מערכת החינוך היישובית , היא מערכת חדשה ומורכבת, שלא יכולה לעצור . התיקונים צריכים להיעשות תוך כדי עשייה.

לצערנו, טעויות נעשות ויתכן כי גם ת עשנה בעתיד. הטעויות הן חלק מהעשייה ויש לי אמון במערכת החינוך ובאנשים המובילים אותה.

לסיכום: החינוך חשוב לא ינטגרציה ולהמשכיות של חיי הקהילה.

נשואה לאמיר , אמא לים , שחף ואפיק (המתחנכים ב "שדות יואב " וב"צפית"). בעלת חברה להשמה וגרפולוגיה. החינוך צריך להיות גורם מרכזי בחיי הישוב – הוא העתיד של הישוב והוא עניין של כל הישוב, לא רק של ההורים . החינוך צריך להיות משהו מלכד ולא מפריד, כמו שזה היום. חשוב לי להשפיע על החינוך , אבל לא בגיל הרך, אלא ב"גבע" ובנעורים. אני חושבת, שיש הזנחה של החינוך בגיל הנעורים . עיקר הדגש החינוכי בישוב הוא על הגיל הרך . אין מספיק דגש על בני הנוער . אין חוגים שמתאימים לגילאים אלו וגם תנועת הנוער רק בחיתוליה . לא התגברנו על הריחוק בין ההרחבה לקיבוץ בקרב בני הנוער ונערים מההרחבה לא מגיעים למועדון הנעורים.

אין פה רק תינוקות ומוכרחים למצוא פתרונות לבני הנעורים ! "גבע" לוקה בחסר השנה – יש חוסר שליטה של הצוות על מה שנעשה שם.

מערכת החינוך בישוב איכזבה אותי באופן אישי. לדעתי, המעבר של החינוך לקהילה נעשה מהר מדי, מבלי שנבדקו אלטרנטיבות.

במצב הנוכחי , אין אפשרות להכניס תחרות למערכת החינוך . תחרות הייתה פותחת אפשרויות שיפור, שכעת הן מוגבלות.

אם הקיבוץ לא מוכן לנהל את מערכת החינוך , אני לא יודעת מה עושים הלאה....

צריכה להיות יותר גמישות , סבלנות ואורך רוח, מצד הקיבוץ, להתהוות התהליך החינוכי בישוב. הקיבוץ לא סובלני . ההעברה נעשתה במחטף, בלי הסברה , בלי הודעה מראש . זו הייתה הנחתה , שאנחנו בעלים של מערכת וההשתמעויות נראות לי קשות ואינן לטעמי.

וכשאנשים שואלים שאלות הם נקראים מתלהמים. צריך להיות סובלני גם לדעה שונה. לא כל מי שחושב אחרת, או ששואל שאלות,

גילי אולסונג

נשואה לגלעד ואמא ל- 3 ילדים במערכת החינוך, בגיל הרך. גרים בהרחבה מזה כשנתיים וחצי. עובדת הרבה שנים עם נוער במצוקה, בעיקר בהדרכה והוראה. בשנים האחרונות, מטפלת בעזרת בעלי חיים, עובדת עם נוער במצבי סיכון ומצוקה.

אני חושבת שהחינוך תופס מקום מרכזי ביישוב. ראשית, מיקומה של גבעת הילדים במרכז הקיבוץ מעידה על חשיבות החינוך בעיני המתכננים, ובעינינו כיום. מרכזיות הגבעה מאפשרת לילדים ללמוד על סביבתם הקרובה והרחוקה, במעגלים גדלים והולכים, על פי המשנה החינוכית הקיבוצית האקולוגית.

בנוסף, נראה כי כולנו משקיעים אנרגיה רבה במערכת החינוך. כמות הילדים במערכת, היא כזאת, שמחייבת השקעה של חשיבה, משאבים כספיים ורגשיים, גיוס כח אדם איכותי וגם למידה - איך לבנות את המערכת. מכאן, מעצם המהות והגודל, החינוך הופך מרכז בחיי הישוב! חלק נכבד מהתושבים הגיע לגור כאן, בגלל אפשרויות החינוך וחשיבות החינוך הערכי בעיניהם. התלהטות הרוחות סביב תכנים הקשורים למערכת החינוך מעידה אף היא על חשיבות המערכת, בעיני רבים מאיתנו.

לדעתי, החינוך הוא ענינו של כלל הישוב, המורכב מילדים, מבוגרים ובני גיל הזהב. כמו שיש פעילות לגילאים האחרים, צריכה להיות פעילות לילדים, תוך איטגרציה בין השכבות השונות, כשאחד לא בא על חשבון השני. הילדים הם חלק מכלל הישוב. הם גדלים בידיעה שיהיו מבוגרים. הם לומדים להכיר במעגלים את אוכלוסיית הישוב, את בעלי התפקידים סביבם ואת עולם המבוגרים הסובבים אותם.

אני מרגישה, שיש לי אפשרות להשפיע על אופי החינוך ואני מעידה על עצמי, שאני לא לוקחת מספיק אחריות לעשות זאת. אני חושבת,

שחשוב לשמר את היכולת להשפיע. זה מאפשר לכולם להרגיש חלק מקבוצת ההשתייכות.

אחרי תקופה של חריקות במערכת החינוך, היום יש לי יותר אמון במערכת. אני רואה, שיש רצון לשיפור החינוך ולהפיכתו ליותר איכותי וערכי. זה ברור שזו המגמה. חבל לי, שלפעמים, יש צורך בפשרות מסיבות שונות, עליהן אני מצרה.

אני מקווה, שהגנים החדשים שייבנו, ימוקמו בתוך גבעת הילדים, או בסמוך אליה ולא באתר המוזיאון. זאת, על מנת שניתן יהיה להמשיך לשמור על הערך של מרכזיות החינוך, על הקשר בין הילדים במערכת הגיל הרך ועל הקשר בין הילדים לסביבתם הקרובה (חדר אוכל, רפת, סילו, ספרייה וכן הלאה). כאמור, מרכזיותה של גבעת הילדים חשובה לערכי החינוך הקיבוצי.

אני חושבת, שזה טבעי והגיוני, שיהיו חילוקי דעות בין חברי הקיבוץ ותושבי ההרחבה, כי אנחנו באים מרקעים שונים. לכן, חשוב הדיאלוג בין הקבוצות השונות. בניית המערכת צריכה להיעשות תוך כדי דו-שיח. הבניה תוך כדי דיאלוג, תשפר את ערכיות החינוך ואת הקשר בין הקבוצות וגם תהווה דוגמה לילדים שלנו, איך לפתור חילוקי דעות. לא מתוך התנצחות, אלא באמצעות שיח והתקרבות.

טונדה קורן

בת 32, נשואה לנועם, בן קיבוץ. אמא לאיל בן 4 שנים. הגעתי ארצה, לפני 8 שנים מהונגריה וטוב לי ב קיבוץ. במשך 8 השנים ב קיבוץ, עובדת במפעל המתכת. כרגע מנהלת מחלקת הצבע במפעל.

אני מרוצה ממצב החינוך עכשיו, אך לא אלחם נגד השינויים. השינויים הם חלק מהחיים וצריך לקבל אותם. מדי שנה בשנה בני מתפתח ועובר לגן אחר ובו צוותים חדשים. אני מרוצה

מהצוותים החינוכיים, המשפיעים על בני ויש לי אמון במערכת. אני רואה את ההתנסויות של בני איל, במערכת החינוך, כצבירת ניסיון חיים.

אני שמחה, שילדי מתחנך עם ילדי הרחבה, שאם לא כן, היו לו מעט חברים. אני מרוצה מכך, שהקבוצות החינוכיות גדולות, כי זה מאפשר לילדים הכרות עצמית עשירה יותר (כי הילדים האחרים משמשים להם כמראה) וגם הכרות עם ילדים אחרים. ולנו, הבוגרים הכרות עם ההורים שלהם. אני מאוד מרוצה מהקשרים עם תושבי הרחבה.

אני שואפת שלום ומשתדלת להימנע מוויכוחים – יש דעות שונות, שכולן לגיטימיות – אין פה טוב ורע! טוב לי בדרך שהחינוך מתנהל.

אני חושבת, שאני מקרינה למי שנפגש איתי את האמונה שלי באהבת איש לרעהו ואני מקבלת פידבק מהסביבה לזקק את המסרים שלי.

החיים הם הזדמנויות לקשרים עם אנשים. אני רואה את התפתחות הקשרים כמתנה. אם ייעשו שינויים במערכת תיווצרנה הזדמנויות חדשות.

בבתי הילדים, נוצרים קשרים בין חברי הקיבוץ ותושבי הרחבה. הם מתפתחים לאט. יש עוד דרך ארוכה לעבור, אבל אני אופטימית....

ראיינה: יהודית אפרתי

אשרה אפל וכל המשפחה

הפכות חמות

הפולצת הנכד אופי

בן אצבי ואצבי

איל ואיל ג'ה

וכל המשפחה

הפכות חמות

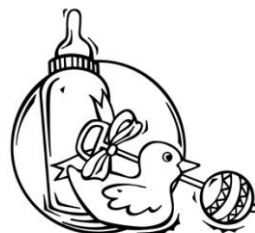
אפולצת הבן יואל

אלינה וארצבי קריסטל

אאלה ורון בהט קריסטל

הפכות חמות

אפולצת הבת והנכד נעמי

הירוק שלנו

ינואר 2010

מדור חדש בעלון בנושאי איכות החיים והסביבה - זו הקרובה וגם לפעמים הרחוקה. המדור יקדם ויעביר מידע על נושאים שנמצאים כרגע על הפרק, בפעילות השוטפת של " עמותת תושבים למען איכות החיים ביובאב " ופעילים נוספים בתחום ובהתארגנויות ופעילויות שונות באזור.

פורום איכות סביבה

לפני כשלושה שבועות נערך במועדון פורום תושבים, שיזמה העמותה בנושאי איכות הסביבה באזור. נעשתה סקירה ע"י ועד הפעולה בנושאים ה"חמים" שעל הפרק. התקיים דיון על הנושאים ועל דרכי הפעולה לעתיד.

תודה למשתתפים - את עיקרי העדכון נביא כאן.

תחנת הכח " דליה אנרגיות כח "

חברת **דליה אנרגיות כח** ממשיכה בהתארגנות טכנית ופיננסית. כזכור הייתה אמורה החברה לפרסם את התכנית להערוך ותגובת הציבור בסביבות ינואר 09. לפי קצב העבודה וההתקדמות המפורסמים בעיתונות ולפי דיווח המגיע מהות"ל, תאריך הפרסום קרוב יחסית. הערכתנו שמדובר על כמה חודשים. טווח התגובה לציבור הוא חודש ימים.

לפי דיווחיה וכוונותיה של דליה תחילת פעילות התחנה תחל באמצע 2013.

חברת דליה חתמה לפני כחודש על חוזה עקרוני לאספקת גז, עם החברות השותפות בקידוחי הגז, מול חופי ישראל, בהיקף כספי של מיליארד דולר. מדובר על כמות של כ 5.6 מיליארד מ"ק גז שתספיק לעבודת התחנה לכ - 17 שנה.

אתר חדש לחברה להתרשמותכם - www.dalia-power.co.il (שימו לב להדמיות התחנה).

בנוסף, כידוע לכם, גם חברת החשמל בשלבים מתקדמים מאד, של הפעלת התחנה (המורחבת בימים אלה) ובמעבר לגז, ע"י מסוף המוקם במקום.

עדכונים לפעילות הנדרשת, עם פרסום התכנית לציבור, יפורסמו באמצעי התקשורת ביישוב.

בנוסף, בכוונת העמותה, לקיים פעילות שטח גדולה בסביבות חודש אפריל – הודעות יפורסמו בהמשך.

מסוף אגריגטים – קדמה

מנהל מקרקעי ישראל בשיתוף עם חברת רכבת ישראל מנסים לקדם בשטחי המועצה, באזור קדמה, פרויקט ענק של מסוף רכבתי, מרחק של כ - 3 ק"מ בקו אווירי מכפר מנחם. הנושא הגיע למועצה לפני מספר שנים ונגנז ועתה חזר לדיון.

רעיון המסוף בבסיסו, הוא לאפשר העברת אגריגטים – מחצבים לתעשיית הבנייה – מהמפעלים בדרום, על גבי קרונות רכבת במקום במשאיות, כפי שנעשה היום. החיסכון הכספי בהליך, לדברי היזמים, הוא בסדרי גודל משמעותיים מאד.

כדי לרכז את המחצבים נדרש מסוף איחסון ופיזור גדול (ע"י משאיות), באזור הקרוב יחסית, לאזורי הביקוש העיקריים, שהם מרכז הארץ ואזור ירושלים. מתוך החלופות, אחד המקומות המועדפים מבחינתם, הוא שטח של כ-1500 דונם בקרבת כפר הנוער קדמה. בנוסף למסוף, בתכנית היזמים, להוסיף במקום פרויקטים נוספים הקשורים לתחומי הבנייה. במקום, מתוכננת גם תחנת הרכבת לנוסעים של קריית מלאכי והאזור.

לפני כמה חודשים, התקיימה במליאת המועצה פגישה עם יוזמי התוכנית להצגה ודיון.

בפגישה נכחו נציגי המועצה, נציגי החברות היוזמות, נציגי העמותה ונציגי תושבי היישובים באזור.

בישיבה הועלו תהיות ושאלות רבות על נושאים תכנוניים וטכניים, בעיקר בכל הקשור לטיפול בתחומי איכות הסביבה השונים, עם דגש על צורת השינוע והטיפול בחומר. ישיבת מליאה נוספת נערכה ב-15.9.09 ועדיין לא סופקו לעניות רוב הנוכחים פתרונות ותשובות על השאלות שהוצגו. סיכום הישיבה מתוך פרוטוקול המועצה:

"מליאת המועצה סבורה, שאין בידה מספיק נתונים ובמיוחד בהיבטי השפעה על איכות הסביבה על מנת לקבוע עמדתה לגבי המיזם. המועצה תשוב ותדון אם וכאשר יומצאו לה נתונים נוספים."

ההשלכות הרבות של הקמת מסוף כזה, אינן מסתכמות לדעתנו, בזיהום ובמפגעים המקומיים האדירים, שיווצרו באזור, אלא גם יקדמו מפגעים נוספים, כמו פרויקט כביש 39 ומחלף במקום המפגש עם כביש 6, הקמת מפעלים נוספים ועוד.

אנא עיקבו אחרי הפרסומים והעדכונים. נשמח לשמוע הערות, רעיונות, נושאים חדשים, יזמויות וכל פעילות שנראית לכם לקידום הנושאים שהועלו ובנושאי סביבה אחרים באזור. יש עוד נושאים רבים על הפרק – יובאו בהמשך.

בברכת 2010 נקייה לכולנו.

כתב: אביב קוחל "עמותת תושבים למען איכות החיים ביואב"

אסיפת היישוב

ב-17.1.10 תתקיים ישיבת וועד פתוחה לדיון בתקציב.

ב-6.1.10 התקיימה אסיפת היישוב ובה:
א. אושרה קבלה לחברות לאגודת "מתיישבי" של 150 רוכשי המגרשים בהרחבה.
ב. הוצג בהרחבה התקציב המוצע ל-2010 ולאחר מכן התקיים דיון אסטרטגי על דרך בניית התקציב. מספר דוברים חלקו על האסטרטגיה של הוועד שצפה את הצרכים וחילק את העלויות למספר תושבי היישוב וכך נקבע מס היישוב לבית אב. כחלופה הוצע לקבוע תחילה את עלות המיסוי לבית אב ולפי סכום הכסף שיצטבר, לתכנן את סעיפי התקציב.

ועדת קלפי

בקלפי ב – 7-8.1.2010 נבחרה

ועדת הקלפי של היישוב.

נבחרו: עופר איל

אלון גולדנברג

זהר גרניט

עמיר יוגב

בהצלחה לחברי הוועדה!

ממדף הספרים

במהדורה המחודשת של "בכפר מנחם" יופיע מדור קבוע ובו סקירה על ספר מומלץ - כולל ספרי ילדים. הקוראים מוזמנים להמליץ על ספרים. תודה יהודית

הביתה / א.ענברי

ספר שאינו רומן, אלא עובדות. עובדות שאינן יבשות, אלא מרתקות ומפעימות. וכל זה למה?

כי ספר זה מתאר את הקבוץ, בספר הקבוץ הוא "אפיקים", אך בעצם הספר הוא על כל קבוץ, מיום הקמתו, מיום החלום, ועד ימינו אלה.

נדמה כאילו עלה א. ענברי על תל אל סאפי, ושמע-צפה את הנעשה בכפר-מנחם. את האינפורמציה ליקט, ושזר הכל בחוכמה ובעדינות לספור מרתק.

הסגנון תמציתי, האירוניה דקה, והרבה אהבה, מלווים את ספור הקבוץ, תוך התמקדות בשבעה גיבורים.

אנו עוברים עם הספר, מהחלום לחברה שיוויונית וצודקת, דרך הגשמתו, ועד להתנפצותו.

הספר מדבר עלינו ואלינו.

כדאי לקרוא!

רות כהנים

שכונה עדיף על "הרחבה"

בתחילת שנות ה-40 עדיין ישבנו במחנה ארעי במושבה רעננה, קיבוץ צעיר בשם "אלגביש", וציפינו בכליון עיניים להתיישבות, אך מוסדות הקיבוץ הארצי קבעו לנו גורל שונה. שנה שלמה נאבקנו בהם עד שנכנענו והסכמנו ללכת "להשלים" את כפר מנחם, שעלה על הקרקע בדרום הרחוק ארבע שנים לפני כן. כדי להציל את כבודנו (בעיקר בעיני עצמנו) העמדנו תנאי: שהחתונה הזאת לא תיקרא השלמה כי אם "איחוד". ובכן, האיחוד הזה יצא לפועל ועדיין מחזיק מעמד...

מקרה דומה קורה למתיישבים הבאים אל הקיבוצים לחיות איתנו כאן בסביבה כפרית נאה ותוך הבטחת חינוך מעולה לצאצאיהם. אבל השם שאנו מכנים אותם – "הרחבה" – רומז עליהם כתוספת על הקיים, כמסתפחים אל הקיבוץ הוותיק, והם בבחינת OUTSIDERS. על כן הצעתי היא – ואני רואה אותה כבר צצה בכמה עיתונים ומיסמכים – לקרוא לקטע היישוב שלהם לא הרחבה אלא **שכונה**. זה מתאים יותר למגמה של כולנו לעשותם חברים שווים – ערך ושווי-זכויות-אזרח בתוך הקהילה הגדולה.

יואל דרום

למתיישבים החצבים – איפיוס 99, בויאן וליטה צולילי
בבוכים הבאים והתעפרות מוצלחת

שיחזור מלא

לפני זמן-מה פירסם (בשבועון "ידיעות הקיבוץ") איש אשדות יעקב המופרט סיקור ביקורו במשמר העמק, קיבוץ שיתופי למופת. בין השאר הוא הביע פליאה על ש הכול שם כל כך מסודר ותקין, אפילו "המדרכות והכבישים חלקים ומושלמים". וחשבתי לעצמי: איזה מזל שהוא לא הגיע לכפר מנחם, כי הרי כאן רחבת חדר האוכל – מקום הפאר המרכזי – היתה מרוסקת בכמה מקומות, ובמשך שנים היו המהמורות של מרצפות שבורות מהוות מכשלה ומיפגע לכל הולכי רגל, נוסעי אופניים ובעלי קלנועיים, יום יום, ארוחה ארוחה.

והנה יום אחד באו שני פועלי הבניין שלנו, ותוך זמן קצר תיקנו, השלימו ושיחזרו את כל רצפת הרחבה כולה – ושוב אנו נהנים מהליכה ונסיעה חלקה ובטוחה, ללא מכשול ופגע.

אז תודה לרונן וכן לשני הבנאים מחמוד וסלאח, שעשו עבודה יפה והחזירו את החן לרחבתנו הוותיקה.

יואל

משולחן העורכת

לאור ריבוי האינפורמציה המועברת באתר ובמיילים ומאידך, קיום פורומים נפרדים לקבוצות השונות בישוב, התעורר הצורך לבדוק מחדש את מעמדם ותפקידם של דפי המידע.

לבחינת העניין, התקיימה התייעצות של חמוטל דויטשמן (מזכירת הישוב) ענת מרקוס (רכזת ועדת תרבות וקהילה) ויהודית אפרתי (העורכת).

שלושתנו, היינו שותפות להכרה, כי יש מקום ותפקיד לכלי להעברת אינפורמציה ושיח בישוב.

החלטנו אפוא, לבטל את הופעתם הדו- שבועית של דפי המידע ולהפיק במקומם גיליון מורחב של "בכפר מנחם", שיופיע כל חודש והאינפורמציה בו תחרוג מהיומיומי ויתקיים בו גם שיח בין התושבים מהקבוצות השונות.

אני מזמינה את כל תושבי הישוב להעלות הצעות ורעיונות לתחומי עניין רלוונטיים וכמובן להעלות את מחשבותיהם לפורום המשותף לכלל תושבי הישוב.

כתובת המייל שלי: yudit_e@kfm.org.il

להתראות ב"בכפר מנחם"

יהודית אפרתי

סיכומי 2009 יופיעו בגיליון פברואר של "בכפר מנחם"

הצגת מ"מ 139 - כ- 68 מ"מ 68

לאורית ורם עוז וכל המשפחה

תנחומים במות האב

פיקו